

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt IX. Qualiter appetitus foedant Animam, quod similitudinibus &
sacrarum literarum autoritatibus comprobatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

voluptate frueretur. Tantumque effrenis hæc Appetitum licentia in eo valuit, ut licet in vitæ suæ exordijs satis esset prouidus & cautus; quia tamen non eos omnino repudiavit, pedetentim intellectum eius adeo excæcarunt, ut summum illud, quod DEVS illi instillarat sapientiæ lumen, profus obruerent, DEVMQUE in ipsâ senectute desereret. Quod si huiusmodi nocumenta inferre potuerunt Appetitus homini, qui tantam noticiam adeptus erat, distantia boni & mali; quid non in nostra inertia ac stupiditate Appetitus immortificati efficiantur siquidem ut Dominus de Niniuitis ad Ionam Prophetam dixit: *Qui nesciunt quid sit inter dexteram & sinistram suam.* Quolibet enim & nos momento, malum reputamus bonum, & bonum malum, quæ res etiam nobis profus innata est. Quid igitur sperandum erit, si innatis nobis tenebris, addatur Appetitus? Nihil profecto aliud quam illud, quod deplorans Isaias dixit, cum ijs loquens, qui suis appetitibus obsequuntur. *Palpauimus sicut cæcis parietem, & quasi absq; oculis attrectauimus, impegimus meridie, quasi in tenebris.* Et eò vtique cæcitas nostra deuenit, ut in ipsa meridie impingamus; non aliter ac si in ipsis tenebris versaremur. Hoc siquidem proprium est illi, qui Appetitu excæcatur, quòd in medio etiam veritatis, acieus, quod sibi expediret, cognitionis, constitutus, non plus illam animaduertat, quam si obscuris tenebris inuolueretur.

Iona 4.

Is. 59. 10.

CAPVT IX.

Qualiter Appetitus fedant Animam, quod similitudinibus & sacrarum literarum auctoritatibus comprobatur.

Quartum detrimentum quod Appetitus rebelles Animæ inducunt, est; quòd illam fedant ac commaculant: secundum illud quod Ecclesiasticus prodidit dicens. *Qui tetigit picem, inquinabitur ab ea.* Tunc verò quispiam picem tangit, cum in aliqua Creatura Appetitibus voluntatis suæ satisfacit. In quibus sacre Scripturæ verbis, animaduertendum est, picem contulisse creaturas Sapientem, Latius quippe discrimen patet inter præstantiam cuius capax est Anima, & illud, quòd in omnibus excellit creaturis; quàm sit inter purissimum adamantem seu aurum obrizum, & atram picem. Et quemadmodum adamas vel aurum, si liquæz picem superponeretur, secundum profecto & illinitum remaneret, iuxta maiorem vel minorem picis liquefactionem, sic Anima calore Appetitus, quo alicui creaturæ rei afficitur, resoluta, illius sibi immunditiam attrahit & maculas. Plus etiam Anima à cæteris corporeis differt creaturis, quàm lymphidissimus liquor, à fœcumento cæno. Vnde sicut conspurrearetur huiusmodi liquor luti admixtione; eadem profusuratione, sordescit Anima, quæ amore adheret creaturæ, sit enim illi similis. Et sicut atra fuligo, speciosæ faciei impacta, rotam deformat; ad eundem modum deformat, & commaculant deordinati Appetitus Animam illis subiectam: quæ si in se spectetur, est pulcherrima, absolutissimaque DEI imago. Quam ob causam deplorans Hieremias turpitudinis stragem, quam deordinati amores Animæ inferunt, primo loco illius pulchritudinem recenset, immediate vero eius deformitatem; dicens. *Candidiores Nazarei eius (scilicet Anima) niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphiro pulchriores. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis.* Per capillos hoc loco,

Ecc. 12. 1

Quantum Nobilitas anima, excelsior omnino corporeis creaturis.

Tren. 4. 7

loco, affectus ac Animæ cogitationes intelligimus, qui in Deum, secundum ordinem ab eo præscriptum, id est, in ipsum et relati, candidiores sunt niue, nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, & Saphiro pulchriores. His quatuor rebus vniuersa creaturarum corporeatū pulchritudo & præstantia continetur, quas Anima eiusque actiones, quæ sunt dictæ Nazarethi & Capilli, superant: quibus ab ordine debito deniantibus, & ad ea, quæ à Deo minime sunt eis statuta, deflectentibus: hoc est, ad res creatas propendentibus, denigratur, vt dixit Hieremias, facies super carbones. Vniuersa itaque hæc, & multò plura, pulchritudini Animæ inducunt dāna, deordinati Appetitus. Idque ranteperè, quod si loquendum esset, ex instituto, de turpi abominabilique formā, quam Appetitus Animæ inducere possunt, non possemus rem adeò vercibus immunditijque scitatem, ac est illa reperire, aut scēditatem, quæ ei valeret adæquari. Licet enim minimè inficias ire possimus, deordinatam Animam, quantum ad eius naturalem substantiam pertinet, ita perfectam absolutamque, ac à Deo condita est, remanere: quantum tamen ad esse rationale seu rationis spectat, deformis est, immunda, & obscura: omniaque illa, & his multò ampliora, de quibus locuti sumus, mala incurrit. Ad eò vt vnus solus deordinatus Appetitus (vt postmodum dicturi sumus) quamuis nō versetur circa materiā læthalis peccari, maculet & deturpet Animam, illamque ineptam efficiat, quo minus Deo, antequam Appetitus ille repurgetur, per Vnionem perfectam copuletur. Qualis igitur deformitas erit Animæ illius, quæ totaliter in proprijs passionibus suis deordinata est, ac in manus Appetituum suorum omninò deuenit, quamque longe à diuina puritate distabit? Nullis verbis

dignè exprimi potest, nulloque intellectu comprehendi, immunditiarum varietas, quam Appetituum diuersitas Animæ inurit. Si, n. explicari posset, appareret perfectò res admirabilis, nec minus commiseratione digna, cernere videlicet, qua ratione quilibet Appetitus, secundum suam proprietatem ac intentionis gradum, relinquit cicatricem: suæque turpitudinis ac immunditiæ sedem in Anima, vnusquisque suo proprio modo, figit. Quemadmodum enim iusti Anima, in vna sola perfectione, quæ est ipsius Animæ rectitudo, innumera ditissimaque bona, nec non multas ac pulcherrimas virtutes possidet, quarum vnaquæque formosa est, & ab aliâ distat, secundum multitudinem & discrimen actuum amoris, quo sergā Deum exercuit: ad eundem modum deordinata Anima, iuxta Appetituum suorum circa creaturas varietatem, continet etiam in se miserabilem immunditiarum vilitatumque varietatem, qualem in ea dicti Appetitus, depingunt. Hæc immunditiarum varietas, rectè apud Ezechielem figurata est: apud quem scribitur, ostendit Deum Prophetæ huic in interioribus templi, circumqua que depictos patietes imaginibus reptilium, & abominationibus immundorum animalium. Et ingressus vidi, & ecce omnis similitudo reptilium, & animalium abominatio, & vniuersa Idola domus Israel depicta erant in pariete in circuitu per totum. Tuncque Deum Ezechieli dixisse: Fili hominis, nonne vidisti abominationes pessimas quas isti faciunt hic? Præcepitque illi Deus, vt interiora magis ingrederetur, maiores eum adhuc dicens, conspecturum abominationes. Dicitque se vidisse ibi mulieres sedentes, ac Adonidem amorum Deum plangentes, Et ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonidem. Insuper cum illi mandasset Deus, vt adhuc interiora

Vnusquisque deordinatus appetitus, secundum suam proprietatem & intentionis gradum, relinquit cicatricem suæ turpitudinis in anima. Pulchra huius rei similitudo.

Immunditiarum a-nime appetitibus subdita varietas. Ezech. 8. 10.

Ibid. n. 14.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

120

Ibid. n. 16.

riora magis intraret, quò maiores abominaciones cerneret, dixit seibi vidisse viginti quinque viros, dorsa habentes contra templum Domini. *Et introduxit me in atrium domus Domini interius: & ecce in ostio templi Domini inter vestibulum, & altare quasi viginti quinque viri dorsa habentes contra templum Domini.* Discrimina reptilium ac animalium immundorum, quæ in primo templi secretior loco depicta erant, cogitationes sunt, & intellectus res terrenas abiectasque meditantis conceptiones: quæ cum sint tantoperè sempiternis rebus oppositæ, commaculant Animæ templum, quæ huiusmodi rebus intellectum suum, qui est primum Animæ cubiculum, depingit. Mulieres, quæ interius in secundo cubiculo morabantur, plorantes Adonidem, Appetitus sunt, qui in secundâ Animæ potentiâ, quæ est voluntas, versantur: qui veluti plorant, dum illud appetunt, cui voluntas est amore agglutinata: quæ profecto nihil aliud sunt, quàm illa immunda animalia, vermesque deformes in intellectu depicti. Porro viri, qui in tertio cubiculo morabantur, Phantasæ sunt ac imaginationes creaturarum, quas asseruat & reuoluit tertia Animæ potentia, quæ est Memoria. De quibus etiam senibus dicitur; eos terga templo obuertisse: quando enim Anima, per istarum potentiarum actus aliquid terreni complexa est, optimè de illa pronunciaripotest, eam Dei templo, quod est recta Animæ ratio, dorsum obuertisse, quæ nullam in se creaturam Deo contrariam, admittit. Hucusque dicta sufficiant, ad pernoscendam saltem ex parte turpem Animæ per suos appetitus deordinatione, si enim de vniuersis Vnionis Diuinæ impedimentis, quæ Animæ imperfectiones adferunt, nec non de eorum varietate, sin-

gillatim agere vellemus; si etiam damnabilium peccatorum, (quæ sunt multo illis maiora, quæ imperfectiones adducunt) & maximam eorum varietatem recensere; si turpitudinem, quam appetitus mortalis peccati causant (quæ est vniuersalis Animæ feccitas) si maximam illorum differentiam diuersitatemque describere; nunquam tractationi huic finem imponeremus. Id idolum ad præsens institutum affirmo, quemlibet minutissimæ etiam imperfectionis Appetitum obscurare, ac perfectam Animæ cum Deo vnionem præpedire.

CAPVT X.

Quemadmodum Appetitus tepesciunt Animam, eamque in virtutis exercitio imbecillam reddunt. Quod similitudinibus sacræ paginae auctoritatibus comprobatur.

Quintum nocumentum, quod Anima ab Appetitibus sustinet, est; quod eam tepesciunt, debilitatque, ne virtutis iter arripere, ac in eo persistere valeat. Eo siquidem ipso, quod Appetitus robur seu vis in plura diffunditur, imbecillior ille remanet, quàm si vni soli rei integrè adhaesisset: quantoque pluribus inhiat rebus, tanto minor est respectu singularum. Et ideo afferunt Philolophi, virtutem vnitam fortiozem esse seipsa dispersa. Hinc itaq; manifestè patet, quod si voluntatis Appetitus, aliò extra virtutem diffusetur, eum debiliorem omnino, pro assequenda virtute remansurum. Quare Anima, quæ voluntatem diuersis quilibet occupauit, est veluti aqua, quæ dum in inferioribus diuersis effluit rimis, ad superiora non conscendit, sicq; nullam affert vtilitatem. Propterea Patriarcha

Iacob,

Cur appetitus debilitat redantur Animam.